

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstinget. № 76.

Femte Session.

57de Møde.

Mandagen den 30te Januar.

(Fors.)

Andræ: Jeg vil blot dertil bemærke, at det staaer til Regjeringen, om den vil følge det Paalæg, der gjøres, eller ikke. Hvis den ikke gjør det, saa veed jo Rigsdagen, hvis den tillægger Sagen saamegen Vægt, hvad den har at gjøre. Jeg er iøvrigt fuldkommen enig med den ærede Minister i, at Indstillingen paa ingen Maade kan opfattes som en Befaling, som Regjeringen altsaa af den Grund skulde være forpligtet til uden videre at følge, men det er, hvis Indstillingen vedtages, blot en Erklæring om, hvad denne enkelte Deel af den lovgivende Magt mener, at Rigsdagen bør gjøre til Betingelse for sin Billigelse i det Hele taget. Anderledes vil det ikke kunne forstaaes, og kun ved en Rigsretsaction kan man faae Regjeringen til at erkjende Nødvendigheden af at følge dette Slags Paalæg.

Finansministeren: I Henseende til Sagens Realitet troer jeg ikke, at der er synlig Meningsforskiel imellem den sidste ærede Taler og mig; thi vi ere begge enige deri, at der ikke kan gives noget Paalæg til Regjeringen fra Rigsdagen eller fra dens enkelte Afdelinger. Den ærede Rigsdagsmand brugte rigtignok det Udtryk, at det vilde afhænge af Regjeringen selv, om den vilde tage dette Paalæg tilfølgelse eller ikke; men jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand vil selv erkjende, at det ikke er ganske stemmende med hans egen Tanke; thi Tanken er, at Rigsdagen og dens Afdelinger tilkjendegive i dette eller hiint Forhold kun deres Formening om, hvorledes et eller andet Forhold bør ordnes; det vil da være Regjeringens Sag at bedømme, hvorvidt den

vil ansee denne Formening for bindende for sig eller idetmindste for rigtig; og det vil blive Regjeringens Sag at tage Følgerne paa sig, hvis den ikke tager Formeningen tilfølgelse. Men om man end er af den samme Formening, kan Formeningen dog ikke fremsættes i Form af et Paalæg; thi Rigsdagen har ifølge Grundloven ingen Hjemmel til at paalægge Ministeriet Noget, og altsaa er det en urigtig Form, Udvalget er kommet til, naar det foreslaaer en Beslutning, der indeholder et Paalæg til Regjeringen. Udvalget kan tilkjendegive, at efter dets Formening bør Thinget erklære, at denne eller hiin Sag bør afgjøres paa denne eller hiin Maade, at den eller den Post bør ordnes paa den eller den Maade; det er fuldkomment correct. I saa Henseende er Thinget ligesaa vel i sin Ret, som det for sit Vedkommende kan decretere, at den eller den Udgift billiges, at den eller den Post passerer eller falder bort; men Rigsdagen kan ikke med nogen Retsvirkning decretere, at en Post bliver paa den eller den Maade at opføre; dette er urigtigt. Jeg troer nu ingenlunde, at det har været de Herrers Mening at ville sætte Sagen paa Spidsen; men jeg anseer det nyttigt — da dette, saavidt mig bekjendt, er det første Sted, hvor dette Spørgsmaal er kommet frem — at man kommer til en klar Opfattelse af den gjensidige Stilling. Der var allerede i et foregaaende Affnit en Post, som gav mig nogen Tvivl i saa Henseende; men jeg forbigik den, fordi det, som Posten gik ud paa, allerede var erklæret fra Regjeringens Side at være skeet, idet Regjeringen allerede i sin Besvarelse paa Revisionens Antegninger har udtalt, at man vilde optage adskillige Gjældsposter paa Gjældslisten. Her er der derimod en Post, hvor det forekommer mig, at der kunde være Anledning til at fremsætte denne Bemærkning. Der fore-